

דף כו.

עין משפט א

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ח ה"ז

עין בסעיף הקודם

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ה ה"א

היורד לבית הטבילה ^א מלשכה זו היה הולך במסבה ההולכת תחת המקדש פלו והנרות דולקות מכאן ומכאן עד שמגיע לבית הטבילה. ומדורה היתה שם. ובית הפסא של פבוד. וזהו פבודו, מצאו נעול פידוע שיש שם אדם:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ח ה"ז

עין לעיל דף כה: עין משפט ג

עין משפט ג

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ב ה"ב

פיצד תורמין. מי שזכה לתרום ^א טובל ולובש בגדי הרמה. ומקדש ידיו ורגליו ואומרים לו הנה שפא תגע בכלי עד שתקדש ידיך ורגליך. ואחר כך לוקח המחטה ושל כסף היתה. והיא היתה נתונה במקצוע בין כבש למזבח במערבו של כבש. ונוטל את המחטה ועולה

ל. כסף משנה היורד לבית הטבילה מלשכה זו היה הולך במסיבה ההולכת תחת המקדש כולו וכו'. בריש מסכת תמיד (דף כ"ה):

ג. כסף משנה כיצד תורמין מי שזכה לתרום טובל וכו' עד והמנורה. בפ"ק דתמיד (דף כ"ח): כתב הריטב"א פ"ק דיומא שלא היה חותה מהגחלים שנעשו מהעצים שבמערכה אלא דוקא מהגחלים של איברים שנשרפו כמ"ש אשר תאכל האש את העולה אלמא שמהגחלים שנעשו מאיברי העולה היה חותה ויש לזה ראייה גדולה בגמרא, ולא ידעתי למה לא הוזכר בשום מקום תרומת גחלים אלא תרומת הדשן וכתב על זה הר"י בנבנשת ז"ל נלע"ד כי בעת תרומת הדשן היו שם קצת איברי עולה שנתאכלו וקצת שלא נתאכלו לגמרי והם גחלים בוערות קרוב להיות דשן לזה לא היה חותה מאיברי העולה הנשרפין קצת אשר למעלה במערכה אבל מפנה את הגחלים אילך וחותה מאברי העולה אשר הם למטה שנשרפו לגמרי עכ"ל:

לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ וּמִפְּנֵה אֶת הַגָּחֳלִים אֵילָף וְאֵילָף וְחֹתְהָ
 מִן הַגָּחֳלִים שְׁנַתְּאֶכְלוּ בְּלֵב הָאֵשׁ וַיִּוֹרֵד לְמִטָּה לְאַרְצָן.
 וְהוֹפֶךְ פָּנָיו לְצָפוֹן וּמֵהֵלֶךְ בְּאַרְצָן לְמִזְרַח הַכֶּבֶשׂ כְּמוֹ עֹשֶׂר
 אַמּוֹת כָּלִפִּי הַצָּפוֹן. וְצוּבֵר אֶת הַגָּחֳלִים שִׁחְתָּהּ עַל גְּבִי
 הָרִצְפָּה רְחוֹק מִן הַכֶּבֶשׂ שֶׁלֹּשָׁה טַפְחִים. בְּמָקוֹם שְׁנוֹתָנִים
 מֵרֹאשׁ הָעוֹף וְדִשׁוֹן הַמִּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי וְהַמְּנֹרָה. וְחִתְיָה זֹו
 שִׁחֹתְהָ בַּמְּחֹתָהּ וּמִוֹרֵיד לְרִצְפָּה אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ הִיא
 הַמְּצוּהָ שֶׁל כָּל יוֹם:

הַרְמַב"ם הַל' תְּמִידִין וּמוֹסָפִין פ"ו ה"א

סֵדֶר עֲבוֹדוֹת הַתְּמִידוֹת בְּכָל יוֹם כֶּךָ הוּא ד'. סְמוּךְ לַעֲלוֹת
 הַשַּׁחַר יָבֹוא הַמְּמֻנָה שֶׁעַל הַפִּיִסוֹת וַיִּקְיֵשׁ עַל הָעֲזָרָה
 וּפּוֹתְחִין לוֹ. וּמִבְּלִשִּׁין אֶת כָּל הָעֲזָרָה. וּמֵעֲמִידִין עוֹשֵׂי
 חֲבִיתִין לַעֲשׂוֹת הַחֲבִיתִין. וְכָל הַכֹּהֲנִים שֶׁשָּׂם כְּבֹר טָבְלוּ
 קֶדֶם שֶׁיָּבֹוא הַמְּמֻנָה וְלָבְשׁוּ בְּגָדֵי כֹהֲנָה. וַיָּבֹואוּ וַיַּעֲמְדוּ
 בְּלִשְׁכַת הַגְּזִית. וַיִּפְּיִסוּ פִּיס רֹאשׁוֹן וְשֵׁנִי וַיִּזְכֶּה כָּל אֶחָד
 בְּמִלְאֲכָתוֹ כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ. וּמִתְחִיל זֶה שִׁזְכָּה בְּתֵרוּמַת
 הַדִּשָּׁן וְתוֹרֵם עַל הַסֵּדֶר שֶׁאֲמָרְנוּ. וְאַחֵר כֶּךָ מְסִדֵּר מֵעֲרֹכָה
 גְּדוֹלָה. וְאַחֵר כֶּךָ מְסִדֵּר מֵעֲרֹכָה שְׁנִיָּה. וְאַחֵר כֶּךָ מֵעֲלָה
 שְׁנֵי גְזָרֵי עֲצִים וּמִנִּיחֵן עַל מֵעֲרֹכָה גְּדוֹלָה לְהִרְבּוֹת הָאֵשׁ.

ד. כסף משנה סדר עבודות התמידות בכל יום כך הוא וכו'. בפ"ק דתמיד (דף כ"ו). ומה שכתב ואחר כך מסדר מערכה גדולה וכו'. שם בפרק ב' (דף כ"ט): ומ"ש ואח"כ נכנסין ללשכת הכלים כו' עד השני שזכה בדישון המנורה. שם בפ"ג (דף ל'):

וְאַחַר כֵּן נִכְנָסִין לְשֵׁכֶת הַכֹּלִים וּמוֹצִיאִין כָּל כְּלֵי הַשָּׁרֵת
הַצָּרִיכִין לָהֶן כָּל הַיּוֹם. וּמְשַׁקִּין אֶת הַתָּמִיד מִים וְזֶה
שְׁזָכָה בְּשַׁחֲטוֹ מוֹשְׁכוֹ לְבֵית הַמִּטְבָּחִים. וְהוֹלְכִין אַחֲרָיו
הַכֹּהֲנִים שְׁזָכוּ לְהַעֲלוֹת הָאֵיבָרִים וְשׁוֹהֵין שָׁם עַד
שְׁפוֹתֶחֱיין שְׁעַר הַהֵיכָל הַגָּדוֹל. וּבְשַׁעַת פְּתִיחַת הַשְּׁעַר
שׁוֹחֲטִין אֶת הַתָּמִיד. וְאַחַר כֵּן נִכְנָסִין לְהֵיכָל שְׁנֵי כֹהֲנִים.
הָאֶחָד שְׁזָכָה בְּדָשׁוֹן הַמְזֻבָּח הַפְּנִימִי וְהַשֵּׁנִי שְׁזָכָה בְּדָשׁוֹן
הַמְּנוֹרָה:

עין משפט ד

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ח הי"א

בַּשַּׁחַר קִדְּם שְׁיַעֲלֶה עֲמוּד הַשַּׁחַר סָמוּךְ לוֹ יָבוֹא הַמְּמֹנָה
שֶׁל מְקַדָּשׁ וַיִּדְפֹּק עַל הַכֹּהֲנִים שְׁבִבֵית הַמּוֹקֵד וְהֵן פּוֹתֶחֱיין
לוֹ. נָטַל אֶת הַמִּפְתָּח וּפָתַח אֶת הַשְּׁעַר הַקָּטָן שְׁבִין בֵּית
הַמּוֹקֵד וּבִין הָעֶזְרָה וְנִכְנָס מִבֵּית הַמּוֹקֵד לְעֶזְרָה וְנִכְנָסוּ
אַחֲרָיו הַכֹּהֲנִים וּשְׁתֵּי אַבּוֹקוֹת שֶׁל אוֹר בְּיָדָם וְנִחְלְקוּ
לְשְׁתֵּי כַּתוֹת. כַּת הוֹלְכַת לְמִזְרַח וְכַת הוֹלְכַת לְמַעְרָב. וְהָיוּ
בוֹדְקִין וְהוֹלְכִין אֶת כָּל הָעֶזְרָה עַד שְׁיַגִּיעוּ שְׁתֵּי הַכַּתוֹת
לְמָקוֹם בֵּית עוֹשֵׂי חֻבֵּיתִין. הִגִּיעוּ אֵלָיו וְאֵלָיו אוֹמְרִין שְׁלוֹם
הַכֹּל שְׁלוֹם. וְהָעֲמִידוֹ עוֹשֵׂי חֻבֵּיתִין לַעֲשׂוֹת חֻבֵּיתִין:

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ו ה"א

עין לעיל עין משפט ג

עין משפט ה

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ד ה"א

כָּל הָעֲבוֹדוֹת הָאֵלוֹ שְׁעוֹשִׁין בְּכָל יוֹם בְּפִי־הַיּוֹ עוֹשִׁין
 אוֹתָן. וְכִיצַד הָיוּ עוֹשִׁין. כָּל כְּהֵנִי בְּתֵי אָבוֹת שֶׁל יוֹם
 נִכְנָסִין לְלִשְׁכַּת הַגְּזִית אַחַר שְׂיַעֲלָה עֲמוּד הַשַּׁחַר
 וּמְלַבְּשִׁין הֵן בְּבִגְדֵי כְּהֵנָה. וְהַמְּנֶה שְׁעַל הַפְּיֹסוֹת עֲמָהֶן
 וְהֵן עוֹמְדִין בְּהַקְפָּה וְהַמְּנֶה נוֹטֵל מִצְנַפֶּת מֵעַל רֹאשׁוֹ
 שֶׁל אֶחָד מֵהֶן וּמְחַזְרָהּ וְהוּא הָאִישׁ שְׂמַתְחִילִין לְמִנּוֹת
 מִמֶּנּוּ וּמְפִי־סִין כְּמוֹ שְׂיַתְבָּאָר:

עין משפט ו

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ח ה"ב

וְשִׁמְרָה זֹו מְצוֹתָהּ כָּל הַלֵּילָה. וְהַשׁוֹמְרִים הֵם הַכְּהֵנִים
 וְהַלְוִיִּם שְׁנֹאֲמָר (במדבר יח-ב) וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אִתְּךָ לְפָנַי
 אֶהְלֵ הָעֵדֶת. כְּלוֹמַר אַתֶּם תְּהִיּוּ שׁוֹמְרִים לוֹ. וְהָרִי נֹאֲמָר
 (במדבר יח-ד) וְשִׁמְרוּ אֶת מִשְׁמֶרֶת אֶהְלֵ מוֹעֵד וְנֹאֲמָר
 (במדבר ג-לח) וְהַחֲנִים קִדְמָה לְפָנַי אֶהְלֵ מוֹעֵד מְזַרְחָה
 מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּבְנֵי שִׁמְרֵי מִשְׁמֶרֶת הַקִּדְשׁ:

עין משפט ז

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ח ה"ד

מְצוֹת שְׁמִירָתוֹ וְשִׁיְהִיּוּ הַכְּהֵנִים שׁוֹמְרִים מִבְּפָנִים וְהַלְוִיִּם
 מִבְּחוּץ. וְכ"ד עֵדָה שׁוֹמְרִין אוֹתוֹ בְּכָל לַיְלָה תָּמִיד בְּכ"ד

ה. כסף משנה כל העבודות האלו שעושים בכל יום בפייס היו עושים אותם וכיצד היו עושים אותם וכו'. בפרק ב' דיומא (דף כ"ד:). ומה שכתב ומלובשים הם בבגדי כהונה. שם פלוגתא דר"נ ורב ששת ופסק כרב ששת:

ו. כסף משנה מצות שמירתו וכו'. בספרי הפרק. בפירקא קמא דתמיד פרשת קרח על פסוק (דף כ"ה:) ובפירקא קמא דמדות אתה ובניך אתך לפני אהל מועד: (משנה א'):

מָקוֹם. הַפְּהָנִים בְּשֵׁלֶשָׁה מְקוֹמוֹת וְהַלְוִיִּם בְּכ"א מְקוֹם:

דף כו:

עין משפט א

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ח ה"ה

וְהֵיכָן הָיוּ שׁוֹמְרִים. פְּהָנִים הָיוּ שׁוֹמְרִים בְּבֵית אַבְטִינַס
וּבְבֵית הַנִּיצוּץ וּבְבֵית הַמוֹקֵד. בֵּית אַבְטִינַס וּבֵית הַנִּיצוּץ
הָיוּ עֲלִיּוֹת בְּנוֹיּוֹת בְּצַד שַׁעֲרֵי הָעֶזְרָה וְהַרְוֵבִין הָיוּ
שׁוֹמְרִים שָׁם. בֵּית הַמוֹקֵד כְּפֶה וּבֵית גְּדוּל הָיָה מְקַף
רְבִדִין שֶׁל אָבֶן וְזִקְנֵי בֵּית אָב שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם הָיוּ יֹשְׁבֵי
שָׁם וּמִפְתָּחוֹת הָעֶזְרָה בִּידָם:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ח ה"א

עין לעיל דף כו. עין משפט ד

עין משפט ג

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"א ה"ח

כְּשֶׁבוֹנֵין הַהֵיכָל וְהָעֶזְרָה בְּבוֹנֵין בְּאַבְנֵים גְּדוּלוֹת. וְאִם לֹא

ז. כסף משנה ומ"ש והרובין. מפרש בגמרא פ"ק דתמיד (דף כ"ג) דהיינו נערים שלא הגיעו לעשות עבודה כגון פחותים מ"ג:

ח. כסף משנה כשבונים ההיכל והעזרה וכו'. במלכים כתוב אבנים גדולות אבנים יקרות ליסד הבית ובמכילתא פרשת מזבח אדמה ואם מזבח אבנים רצה של אבנים עושה רצה של לבנים עושה וילפינן מיניה לבנין הבית: ואין מפצלין את אבני הבנין בהר הבית וכו' ואח"כ מכניסין אותם לבנין. גם זה במכילתא פרשת מזבח אדמה אבל בפרק עגלה ערופה (סוטה דף מ"ח:) תנו רבנן שמיר שבו בנה שלמה את בהמ"ק שנאמר והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נבנה הדברים ככתבן דברי רבי יהודה אמר לו רבי נחמיה וכי אפשר לומר כן והלא כבר נאמר כל אלה אבנים יקרות וגו' מגוררות במגרה א"כ מה תלמוד לומר לא נשמע בבית בהבנותו שהיה מתקן מבחוץ ומכניס מפנים אמר רבי נראין דברי רבי יהודה באבני מקדש ודברי רבי נחמיה באבני ביתו ופירש"י דברים ככתבן כמשמען אבן שלמה מסע כמה שהסיעה מן ההר ולא סיתתה שוב בכלי ברזל וכיון דרבי אמר נראין דברי רבי יהודה באבני המקדש יש לתמוה על רבינו למה הניח דברי רבי יהודה ופסק כרבי נחמיה ואפשר דמשום דסתם מכילתא כרבי נחמיה ותו דפשטא דקרא מסייע ליה מש"ה פסק כוותיה והכרעת רבי

מָצְאוּ אֲבָנִים בּוֹנִין בְּלִבָּנִים. וְאִין מְפַצְלִין אֶת אֲבָנֵי הַבְּנִין
 בְּהַר הַבַּיִת אֲלָא מְפַצְלִין אוֹתָן וּמְסַתְתִּין אוֹתָן מִבְּחוּץ
 וְאַחַר כֵּן מְכַנִּיסִין אוֹתָן לַבְּנִין. שְׁנַאֲמַר (מלכים א ה-לא)
 'אֲבָנִים גְּדוֹלוֹת אֲבָנִים יְקָרוֹת לִיִּסַד הַבַּיִת אֲבָנֵי גְזִית'.
 וְאוֹמַר (מלכים א ו-ז) 'וּמִקְבוֹת וְהַגְרָזָן כָּל כְּלֵי בְרוֹזֶל לֹא
 נִשְׁמַע בַּבַּיִת בְּהַבְּנָתוֹ':

עין משפט ד

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ח ה"ו

לֹא הָיוּ הַכְּהֻנִּים הַשּׁוֹמְרִים יְשָׁנִים בְּבִגְדֵי כְּהֻנָּה אֲלָא
 מְקַפְּלִין אוֹתָן וּמְנִיחִין אוֹתָן כְּנֶגֶד רְאִישֵׁיהֶן ^ט וְלוֹבְשִׁין
 בְּגָדֵי עֶצְמָן וְיְשָׁנִים עַל הָאָרֶץ. כְּדָרָךְ כָּל שׁוֹמְרֵי חֲצֵרוֹת
 הַמְּלָכִים שָׁלֹא יֵישְׁנוּ עַל הַמְּטוֹת:

אינה הכרעה מפני שהיא הכרעת דעת שלישית דלאו הכרעה היא כדאיתא בסוף פירקא קמא
 דפסחים ועוד דגמרא בפירקא קמא דתמיד שאכתוב בפרק זה כרבי נחמיה אתי:

ט. כסף משנה ומה שכתב ומניחים אותם כנגד ראשיהם. הוא כאוקימתא דרב פפא בר"פ
 בא לו (דף ס"ט) דהכי מסיק גמרא דכנגד ראשיהם היו מניחים אותם לא תחת ראשיהם
 כי היכי דלא ליתנהו מבגדי כהונה ואע"ג דבחר הכי משמע דבגדי כהונה ניתנו ליהנות מהם
 איכא למימר דההיא דרך לבישה דוקא ועל מה ששנינו (תמיד דף כ"ח) העמידו עושי חביתין
 לעשות חביתין פריך בגמרא למימרא דחביתין הוו קדימי והתניא מנין שאין דבר קודם
 לתמיד של שחר כו' אמר רב יהודה להחם חמין לרבוכה ופירש"י דמותר להחם חמין לעסוק
 בה ומשמגיע זמן הקטרתה לאחר שיקריבו איברי התמיד יקטיר כמו כן את החביתין ואיני
 יודע למה קיצר רבינו מלבאר זה: